

Jarzęcka, Joanna

[W ostatnim numerze]

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 10/3, 502

1965

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W ostatnim numerze „Kwartalnika“ (nr 1—2/1965, s. 211) ukazała się notatka *Prof. E. Winter o polskich badaniach nad oświeceniem*. Autorka czuje się zobowiązana sprostować, że autorem omawianego tam sprawozdania w „Jahrbuch für Geschichte der UdSSR und der Volksdemokratischen Länder Europas“ nie jest — jak podano w tytule i jak wynika z tekstu notatki — prof. Eduard Winter, lecz dr Heinz Lemke.

Sprostowaniu podlega również sprawa wydawców wspomnianej w notatce *Korespondencji Ignacego Krasickiego*; została ona wydana nie przez Ryszarda Wołoszyńskiego, pracownika Archiwum PAN i długoletniego współpracownika Zakładu Historii Nauki i Techniki PAN, lecz przez Romana Wołoszyńskiego, M. Klimowicza i Z. Golińskiego. Określenie „wielotomowa korespondencja“ jest też nieściśle, wydana ona została bowiem w dwóch tomach.

Autorka przeprasza wszystkich, których jej pomyłki mogły dotknąć.

Joanna Jarzęcka
(Warszawa)

Do zamieszczonego w nrze 1—2/1965 „Kwartalnika Historii Nauki i Techniki“ artykułu mojego *Przyczynek do problemu metalurgii wczesnohistorycznej i zagadnienia tak zwanego metalu świętokrzyskiego* wkradła się przy tłumaczeniu z czeskiego na polski następująca pomyłka:

Na s. 32 wydrukowano: „Według Piaskowskiego, świętokrzyscy hutnicy poza sezonem wytopu zajmowali się kowalstwem, a następnie sami rozwozili wielkie ilości swoich wyrobów [...]“. Zdanie powinno brzmieć: „Koncepcja Piaskowskiego przyjmuje rozwożenie wielkiej ilości wyrobów żelaznych (grotów włóczni, ostrzy strzał, noży, ostróg, krzesiw, okuć itp.), wyprodukowanych z metalu o określonych właściwościach i w określonym rejonie przez hutników, którzy poza sezonem wytopu zajmowali się kowalstwem“. W dalszym ciągu tekstu polemizowałem więc z Piaskowskiego interpretacją organizacji produkcji, nie zaś z interpretacją dystrybucji, której formy nie znamy ani w wypadku rozwożenia żelaza, ani w wypadku rozwożenia odkuwek.

Radomir Pleiner
(Praha)